Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15 - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον | Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαρτίου 1902 | Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 76.)

Ὁ Θεὸς τώφερε καὶ μας εἶδεν ἕνας ναύτης· τοῦ εἴπαμε τί εἴμεθα, ἔτρεξε κ' ἐφώναξε ἕναν που εἶχε χάνι· ἔτρεξε κ' ἐκεῖνος καὶ ἄνοιξε, καὶ γρήγορα γρήγορα ἄναψε ἕνα μεγάλο μαγκάλι· 'ς τὴν στιγμὴν τῶμαθαν ὅτι ἦλθαν καραβοτσακισμένοι 'ς τὴ Μήδεια, καὶ ἦλθαν ὅλοι νὰ μας ἰδοῦν· μᾶς ἔφεραν σαγιαχένια ροῦχα, σαλβάρια, γοῦνες, φανέλες· οἱ Μηδειᾶται εἶνε ναυτικοὶ οἱ περισσότεροι, καὶ ὅλοι οἱ ναυτικοὶ λυποῦνται τοὺς ναυτικοὺς γιατὶ ξεύρουν τί θὰ 'πῇ θάλασσα· «ἀπὸ δικό μου πόνεμα πονῶ τὸν πονεμένο», λέγει ὁ λόγος· 'ς τὸ καραβοτσάκισμα τὸ δικό μας ἔφερναν 'ς τὸν νοῦν των τοὺς δικούς των κινδύνους καὶ τὴ δική των λαχτάρα· 'ς τὴ συμφορά μας ἐσυμπονοῦσαν τὴν συμφορὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ πάθουν οἱ ἴδιοι.

Ἐκεῖ ἐνῷ ἐκαθόμασταν τριγύρω 'ς τὸ μαγκάλι, καὶ ἤρχοντο καραβοκύρηδες, ναῦται, μοῦτσοι, καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ἀκόμη καὶ μας ἔβλεπαν μὲ περιέργειαν, καὶ εἴμεθα ζεστοί, ζεστοί, ἐσυλλογιζόμουν τοὺς ἄτυχους ἐκείνους που ἦσαν ξαπλωμένοι πάνω 'ς τὸν χιονισμένον βράχον καὶ δὲν θὰ ζεσταίνονταν ποτέ τους πειά . . . κι' ἀπ' αὐτοὺς ἐπήγαινεν ὁ νοῦς μου 'ς τὲς ἄμοιρες φαμίλιες τους! . . .

Μᾶς ἔψησαν πέντσια μὲ ρῶμι, μᾶς ζέσταναν καλά· μὰ ὅταν ἔμαθα ὅτι ἄνοιξαν κατάλογο 'ς τὸ καφενεῖον τοῦ καπετὰν Θανάση κ' ἔγραφεν ὁ καθένας ὅ,τι ἤθελε γιὰ βοήθειά μας, μὲ 'πῆρε τὸ παράπονον· ἕως αὐτοῦ κατάντησα! δὲν το 'δέχθηκα· ἐπήγα κ' εὑρῆκα ἕνα ἀπὸ τοὺς τσορμπατζῆδες τῆς Μήδειας, τὸν Καραγεώργη, καὶ τοῦ λέγω:

— Εἶμαι καραβοτσακισμένος, ἀλλὰ ἐλεημοσύνη δὲν θέλω· δάνεισέ μου διακόσια γρόσια γιὰ νὰ ντυθῶ, νὰ φάγω μὲ τοὺς ζωντανοὺς ναύτας μου καὶ νὰ θάψω τοὺς πνιγμένους μου· θὰ σοῦ τὰ στείλω ἅμα πάγω 'ς τὴν Πόλι.

Μοῦδωκε ὁ ἄνθρωπος· ἔπειτα τὰ ἀπόβγαλα μὲ τὰ ξύλα καὶ τὰ πανιὰ τῆς Βαγγελίστρας. Γιὰ διακόσια γρόσια τὴν ἐπούλησα τὴν Βαγγελίστρα μου! Ἀλλὰ βάρκα δὲν εἰμποροῦσε νὰ πάγῃ μὲ τέτοιον καιρὸ ὡς τὸν βράχον, καὶ ἐπήγαμε μὲ δυὸ βῳδάμαξα, ἀπ' ἐκεῖνα που κουβαλοῦν τὸ κάρβουνον, καὶ τους ἐμαζεύσαμε καὶ τους ἐσωριάσαμε ἐπάνω εἰς δύο ψάθες, πέντε-πέντε· ἡμεῖς ἐρχόμασθαν κατόπιν μὲ τὰ πόδια. . . Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας περιγράψω τί κηδεία ἦταν ἐκείνη! ὅλη ἡ Μήδεια ἦτο 'ς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ παράθυρα· ὅλοι ἔκλαιαν τὰθικοχαμένα νειάτα τῶν παλικαριῶν ἐκείνων· ἄλλα τὸ πλεὶ σπαρακτικὸ ἦτό ὅτι δὲν εἶχαν δέκα νεκροκρέββατα νὰ βάλουν τὸν καθένα χωριστά, καὶ τους ἄπλωσαν χάμου 'ς τὴν ἐκκλησίαν, 'ς τὲς δύο ψάθες, καὶ τους ἐδιάβασαν τὰ νεκρώσιμα· ὅλοι, νέοι γέροι, παιδιά, ἔκλαιαν σὰν μωρά· ἔσκαψαν δύο μεγάλους τάφους καὶ τους ἔθαψαν.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἑβδομάδα ἡ φουρτοῦνα ἔπεσε· μιὰ ἀλαμάνα ἐπήγαινε μὲ κάρβουνα 'ς τὴν Πόλιν· ἐμβήκαμε 'ς αὐτὴν καὶ ἐπήγαμε 'ς τὴν Πόλιν· ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ ἡμέρες μπαρκάραμε 'ς ἕνα ὑδραίικο καράβι καὶ ἤλθαμε 'ς τὴν Ὕδρα κατὰ τὸν Γενάρη· ἀλλ' ὅσο νὰ ἔλθωμε θρῆνος καὶ κλαυθμὸς 'ς τὴν Ὕδρα τηλέγραφος δὲν ἦταν τότε νὰ τηλεγραφήσω πῶς γλύτωσα· εἶχε φθάσῃ ἡ εἴδησις 'ς τὸ νησί, πῶς τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Νικόλα ἐχάθηκε σύψυχο, καὶ πῶς ὅλοι πνιγήκαμε, θυμᾶσαι, Κονδύλω μου; ἀλλ' αὐτὰ ἄς σᾶς τα 'πῇ καλλίτερα ἡ γιαγιά σας.

* *

Ἡ γραῖα Κονδύλω, ὡς νὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησαν αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι ἀναμνήσεις ἄρχισεν ἀμέσως:

— Ἦταν Τρίτη, εἶπε, τὸ θυμοῦμαι ἀ-

«Ἐνῷ ἐκαθόμασταν τριγύρω 'ς τὸ μαγκάλι...» (Σελ. 81, στήλ. α'.)

κόμα' ἐκαθόμουν κ' ἐκεντοῦσα 'ς τὸ τελάρο τὸ τσεμπέρι μου κ' ἐσυλλογιζόμουν τὸν Κάπετὰν Νικόλα· ἐξαφνα ἡ κυρὰ Μπίλιω τοῦ Μπαρμπασταμάτη, ἀναβαίνει τρεχάτη τὴν σκάλα καὶ βάζει τὲς φωνές :— Τῶμαθες ; ἄχ, κακὸ πού μας 'δρῆκε ! ἔπεσε ὄξω τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Νικόλα 'ς τὴ Μαύρη Θάλασσα, κ' ἐπνίγηκαν ὅλοι, ὅλοι .... ἄχ ! γραφτὸ που τὥχα ! πάει ὁ ἄνδρας μου, πάει τὸ παιδί μου ! τί θἀπογίνω τώρα ἡ χῆρα ἡ ἔρημη μὲ τέσσαρα ὀρφανά ; Κ' ἔκτυποῦσε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ χέρια της.

Ἐμένα μοῦ εἶχε παγώση τὸ αἷμα 'ς τὴν καρδιά μου.

—Ποιός σοῦ το εἶπε ; τῆς φωνάζω, κ' ἐτινάχθηκα ἐπάνω κατακίτρινη.

— Τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Βώκου μᾶς τῶφερε τὸ κακὸ τὸ μήνυμα !

Ἐγὼ ἔμεινα ἔτσι· ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸ κέντημά μου· τὸ ἄρπαξα καὶ τὸ πέταξα σὲ μιὰν ἄκρη :

— Φωτιὰ νὰ κάψη καὶ τὰ κεντήματα καὶ τὰ προικιά ! εἶπα, κι' ἄρχισα κ' ἐγὼ τὰ κλάμματά. Ἔκλεισα τὰ παράθυρα· γύρισα τοὺς καθρέφτες· ἔνδυσα τὸ σπίτι 'ς τὰ μαῦρα· μὲ τὴ βία μοῦδιναν νὰ φάγω· ἐπνίγηκε ὁ Καπετὰν Νικόλας μου, κ' ἐγὼ τί τὴν ἤθελα τὴν ζωή ; ἔβαλα ἀπόφασι νὰ πάγω 'ς τὸ Μοναστήρι τοῦ Δοκοῦ καὶ νὰ γίνω καλόγρια· ὅλη ἡ Ὕδρα εἶχε γίνη ἄνω κάτω· ποιὰ εἶχε τὸν ἄνδρα της, ποιὰ τὸν υἱό της, ποιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, καὶ μάννες, γυναῖκες, παιδιά, ἔτρεχαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι κ' ἐρωτοῦσαν ὅσες εἶχαν δικούς των μέσ' 'ς τὸ καράβι :

— Τὸ μάθατε καὶ σεῖς ποῦ ἔπεσε ὄξω τὸ καράβι ; ἀλήθεια ἐπνίγηκαν ;

Καὶ 'ς τὴν ἐρώτησί τους ἀπαντοῦσαν θρῆνοι ! . . .

Τὴν Κυριακὴν τοὺς ἐκάναμε τὸ παραστάσιμο ! Ἄχ, παιδιά μου, τί ἀγριότητα πῶχει τὸ παραστάσιμο ! εἶνε κηδεία νεκρῶν που λείπουν τὰ κορμιά τους· θάψιμο μὲ τὸν νοῦν πεθαμένων που κεῖτονται 'ς τὰ βάθη τῆς θάλασσας ἢ σὲ μακρινοὺς βράχους· δίσκους μὲ σιτάρι εἴχαμε γιὰ τοὺς πολυαγαπημένους μας· ἐγέμισε ἡ ἐκκλησία ἀπὸ δίσκους 'ς τὴν ἀράδα· 'ς αὐτοὺς ἔψαλαν τὰ νεκρώσιμα. Θεέ μου, πῶς βαστᾷ ὁ ἄνθρωπος ὕστερα ἀπὸ κἄτι λύπες ! . . .

Τοὺς ἐκάναμε τὰ ἐννηάμερα κ' ἑτοιμαζόμασθαν νὰ τοὺς κάνωμε καὶ τὰ σαράντα ὅταν ἦλθε τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Μπρούσκου· ἐκαθόμουν σὲ μιὰν ἄκρα βουτηγμένη 'ς τὰ μαῦρα. ἐξαφνα ἀναβαίνει ὁ Μπάθας, μὲ πιασμένη ἀναπνοὴ ἀπὸ τὴν τρεχάλα :

— Κονδύλω . . . Κονδύλω . . . ὁ Καπετὰν Νικόλας δὲν 'πνίγηκε . . . ἦλθε μὲ τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Μπρούσκου !

« Τόκα τώρα! » (Σελ. 82, στήλ. γ'.)

Ὅλο τὸ αἷμά μου μαζεύθηκε 'ς τὸ κεφάλι μου . . . ἔπεσα λιγοθυμημένη, καὶ δὲν ξεύρω κ' ἐγὼ πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι. ἀλλ' ὅταν ἦλθα 'ς τὸν ἑαυτό μου κι' ἄνοιξα τὰ 'μάτια μου εἶδα, τὸν Καπετὰν Νικόλα 'ς τὸ πλάγι μου . . . τὸν ἔσφιξα . . . τὸν ἔσφιξα . . . καὶ ξαναλιγοθύμησα . . .

Ἡμπάμπω Κονδύλω ἐσιώπησε· δὲν την ἄφινεν ἡ μεγάλη της συγκίνησις νὰ εἴπη περισσότερα· θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ συγκίνησίς της αὐτὴ ἦτον ἡ ἴδια τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡσὰν νὰ εἶχε μείνη σαράντα ἑπτὰ χρόνους κρυμμένη 'ς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διὰ μιᾶς, ἀνέβη κ' ἐσκορπίσθη εἰς τὸ πρόσωπόν της ὅπου ἀπήντησε ρυτίδας τώρα ἀντὶ δροσᾶτα καὶ τριανταφυλλένια κάλλη ὅπως τότε.

* * *

— Πολὺ λυπητερός, εἶπεν ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἦταν καὶ ὁ ἐρχομός μας· ὅταν μας ἔβγαζεν ἔξω ἡ βάρκα, μᾶς ἐγνώρισε κἄποιος κ' ἔτρεξε καὶ τὸ εἶπε καὶ 'μαζεύθηκε πλῆθος πολὺ κάτω 'ς τὴν ἀκρογιαλιά, 'ς τὸ τελωνεῖον· ἡ μητέρα μου, ὁ πατέρας μου, τ' ἀδέλφια μου, οἱ φίλοι μου μ' ἀγκάλιαζαν, ἐκρεμνοῦνταν ἀπάνω μου, μ' ἐφιλοῦσαν, καὶ 'ς τὰ πρόσωπά μας ἀνακατεύονταν τὰ δάκρυά μας. Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς ναύτας οἱ δικοί των· ὁ μοῦτσος ἔπεσε μὲ ἀναφιλητὰ 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του, τῆς κυρᾶ Μπίλιως· ἐξέσχιζαν τὴν καρδιὰ οἱ θρῆνοι ἐκείνων που δὲν εἶδαν καὶ τοὺς ἰδικούς των 'ς τὴν βάρκα· ἄρχισαν νὰ τους κλαῖν μὲ καινούργια λύπη· ἐνόμιζαν πῶς τους ἔχασαν ἄλλη μιὰ φορά.

Ἐγὼ ἄρχισα πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· ἐδανείσθηκα, ἀγόρασα ἕνα καράβι, εἰς ἑνάμισυ-δυὸ χρόνια ἀπέβγαλα τὸ μισὸ χρέος, γιατὶ μοῦ ἔτυχαν καλοὶ ναῦλοι, καὶ τὸν ἴδιον χρόνον ἐστεφανωθήκαμε· ἐδούλεψα, ἐκέρδησα, ἔκαμα πολλὰ καράβια, καὶ τώρα βλέπω τριγύρω μου εὐτυχισμένη τὴν γενεά μου. Δοξασμένος ὁ Θεός που μ' ἄφισε νὰ ζήσω καὶ νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ χρέος μου 'ς τὸν κόσμον.

— Τόκα τώρα ! . . . ἐφώναξεν ὁ Σωτήρης, καὶ ὅλοι ἐτσίγκρισαν τὰ ποτήριά των καὶ εὐχήθησαν χρόνια πολλὰ εἰς τὸν παπποῦν καὶ τὴν κυρούλαν . . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

« Τὸν ἔσφιξα... καὶ ξαναλιγοθύμησα... » (Σελ. 82, στ. 6'.)

ΤΟ ΓΑΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Σ' τὴν ἀγκαλιά μου σὲ βαστῶ,
μικρό, καὶ σε χαϊδεύω,
καὶ τὰ ματάκια σου κυττῶ
τὴν ἀθωότη τους ζηλεύω.

Σ' τὰ πόδια μου λυπητερὰ
ὁ γάτος νιαουρίζει,
γιὰ πάντα ἀφῆκε τὴ χαρὰ
καὶ σκεπτικὸς γυρίζει.

Γιατὶ τοῦ πῆρες κάθε τί
ἀπὸ τὴν πρώτην ὥρα·
Μὰ ξεύρει, θἄχη ὑπομονὴ
καὶ θὰ προσμένη τώρα.

Κι' ὅταν 'ς τὸ διάβα τὸ γοργὸ
τοῦ χρόνου που ὅλο τρέχει,
θὰ γίνης σὺ παιδὶ τρανό,
γιὰ σύντροφο θὰ σ' ἔχῃ.

Τότε μπορεῖ νὰ μοιρασθῇ
μαζί σου κάθε χάδι·
Μὰ ὡς τότε μόνο, μόνο ἐσύ,
ἀτίμητο πετράδι.

[Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τῆς Κόρης μου».]

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Διάπλασις σᾶς διδάσκει ὁλονὲν τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται τὰ διάφορα εἴδη τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Τοῦτο μ' ἔκαμε νὰ συλλογισθῶ, ὅτι ἡ σύνθεσις Αἰνιγμάτων δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς παιδικὴ ἀσχολία, καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν Σολωμόν, τὸν μεγαλήτερον ἀπὸ τοὺς ποιητάς μας, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸν Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν Ὠδὴν εἰς τὸν Βύρωνα, δὲν ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ καὶ μερικοὺς . . . Λεξιγρίφους. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι οἱ Λεξίγριφοι αὐτοὶ ἔχουν τὴν σφραγῖδα τῆς ποιητικῆς ἀξίας καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ μεγάλοι, καὶ ὅταν παίζουν ἀκόμη, εἶνε μεγάλοι. Εἰμπορεῖν λοιπὸν νὰ σας χρησιμεύσουν ὡς πρότυπον, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἐπεμβαίνω ἄσχημα εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Διαπλάσεως, ἂν σάς τους ἀνακοινώσω. Ἐπειτα περὶ τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἑορταθῇ ἡ Ἑκατονταετηρίς, πολὺς λόγος ἔγινε κατ' αὐτὰς καὶ εἰς τὸν κύκλον σας, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε δικαίως ἐπίκαιρον νὰ γνωρίσετε ἓν μικρὸν μέρος ἀπὸ τὸ μέγα ἔργον ἐκείνου, διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ ὁποίου ἐδώσατε καὶ σεῖς οἱ μαθηταὶ τὸν ὀβολόν σας.

Ἰδοὺ ἕνας ὡραῖος Λεξίγριφος τοῦ Σολωμοῦ :

Τὸ πρῶτό μου εἶνε ἀναίσθητο,
Τὸ δεύτερο δὲν εἶνε·
Χωρὶς τὸ ὅλο ἂν λειτουργᾷς,
Καλὲ παπᾶ μου, κρῖνε.

Καὶ ἡ λύσις : Πετραχήλι (πέτρα-χείλη.) Ἰδοὺ καὶ ἄλλος, ἀκόμη ὡραιότερος :

Ἂν τὸ πρῶτό μου εἰπῇς,
Κακὰ βέβαια δὲν θὰ 'πῇς·
Ἂν τὸ δεύτερο δὲν ἔχῃς
Δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ τρέχῃς·
Καὶ τὸ ὅλο δίνει σχῆμα,
Εἰς τοῦ δεύτερου τὸ ντύμα.

Εἶνε τὸ καλαπόδι (καλὰ-πόδι.)

Διὰ νὰ εὕρω αὐτοὺς τοὺς Λεξιγρίφους, ἐφυλλομέτρησα τὴν νέαν ἔκδοσιν τῶν «Ἁπάντων» τοῦ Σολωμοῦ,—ἕνα ὀγκώδη εἰκονογραφημένον τόμον τῆς Μαρασλείου Βιβλιοθήκης, ὁ ὁποῖος τιμᾶται μόνον δρ. 2,50, (χάρισμα δηλαδή,) καὶ τὸν ὁποῖον σᾶς συνιστῶ θερμῶς, διότι οὐδεμία ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη εἶνε ἀξία τοῦ ὀνόματος ἂν δὲν ἔχῃ τὸν Σολωμόν. Καὶ τοὺς μὲν Λεξιγρίφους δὲν ηὗρα,— δὲν ἠξεύρω διατί τους παρέλειψεν ὁ ἐκδότης, — καὶ τους ἔγραψα ἐκ μνήμης· ηὗρα ὅμως ἓν Αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Σχέσις πολύπλοκη», τὸ ἑξῆς :

Ἀργὰ πάει πέρα
Ναῦρη τὸ φῶς τοῦ,
Τῇ θυγατέρα
Τῆς γυναικός του,
Ποῦχε δικό της
Φῶς τὸ γαμπρό της.

Εἰμπορεῖτε νὰ το λύσετε ; Ἐγὼ δὲν το κατώρθωσα. . .

Καὶ ἀφ' οὗ ἔχω ἐμπρός μου τὸ βιβλίον τοῦ Σολωμοῦ, δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ σας ἀντιγράψω ἐδῶ καὶ μερικὰ ἄλλα μικρὰ καὶ παιγνιώδη στιχουργήματα, διὰ νὰ ἰδῆτε τί εὔμορφα ποιήματα εἶνε. Παραδείγματος χάριν, αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ψεύτην :

Ἡ Μοῦσ' ἀλαφροπάτησε κ' ἔσπασε μπροστά μου,
Καὶ μοῦδειξε τὴ μύτη του γιὰ τὴ σκορδομυτιά [μου.
Μοῦσα, καὶ πῶς νὰ τόνε πῶ, γιὰ νὰ βαλθῇ σὲ [μέτρο ;
—Βάλε του κάλπικο ὄνομα, καὶ πές τονε Κῦρ [Πέτρο.
Στρέψε, Σὶρ Πίτερ, κατὰ μὲ τὸ γαλήνιο σου [βλέμμα
Κι' ἂν ἠμπορῇς, βγάλε πνοὴ ποὺ νὰ μὴν εἶνε [ψέμμα !

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἄρπαγα :

Τέτοιο φίλο 'γὼ νὰ χάσω !
Γιὰ τρεῖς μέρες θὰ περάσω.
Μὲ ψωμάκι, μὲ τυρί
Καὶ σύ, κόκκορε τὲ' αὔλῆς μου,
Γιὰ τὸ φίλο τῆς ψυχῆς μου
Μαῦρο βάψε τὸ λειρί.

Καὶ τὸ « Ψίχαλο » τί σας λέγει ; Ἀκούσατε :

Σὲ βλέπω πάντα ποῦ κυλᾷς·
Γιὰ πές μου, ψίχαλο, ποῦ πᾷς,
Ποῦ πᾶς ὀμπρὸς ὀπίσω ;
—Τὸν κόσμο νὰ φωτίσω !

Σᾶς ἔτυχε νὰ παντήσετε τοιαῦτα ἀψίχαλα, γεμάτα ἀπὸ ἔπαρσιν καὶ δοκησισοφίαν, νὰ βγαίνουν μὲ τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ φωτίσουν τὸν κόσμον, ἐν ᾧ αὐτὰ τὰ ἴδια εὑρίσκονται βυθισμένα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας ; Νὰ δίδουν ἔξαφνα συμβουλάς, ἐν ᾧ αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην συμβουλῶν ;.. Ὁμολογῶ, ὅτι τὸ ψίχαλο τοῦ Σολωμοῦ μοῦ ὑπενθυμίζει μερικοὺς μικροσκοπικοὺς δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῶν μαθητικῶν θρανίων συντάσσουν τὰς ἐφημερίδας των, καὶ ἔχουν τὴν ἀφέλειαν νὰ μοιράζουν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ἀνορθογραφίας των πρὸς Ὑπουργούς, Γυμνασιάρχας, Καθηγητὰς καὶ Διδασκάλους. Δὲν εἶνε Αἴνιγμα καὶ αὐτό ;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

—Δὲν θέλω νὰ σας ὁδηγήσω, εἶπεν ἡ Γουϊλελμίνα μὲ τὴν ἰδίαν ψυχρὰν ἠρεμίαν.

— Διατί ;

— Διότι δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ φθάσετε. Εἰς τὸ Ζοννενστράαλε θἀνησυχήσουν. . . Ἡ Λενέττα εἶνε πολὺ μικρή.

— Νὰ σας πῶ, ὑπέλαβεν ἡ Εἰρήνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἠρεμία τῆς Γουϊλελμίνας ἀπέδιδεν ὅλην της τὴν ψυχραιμίαν· εἴτε θελήσετε, εἴτε ὄχι, ἐγὼ θὰ φύγω. Ἂν ἔλθετε μαζί μου, θὰ φθάσω· ἂν δὲν ἔλθετε, ἴσως θἀποθάνω εἰς τὸν δρόμον. Τὸ ἠξεύρω κ' ἐγὼ ὅτι ἡ Λενέττα εἶνε πολὺ μικρὴ διὰ νὰ με συνοδεύσῃ. Ἀλλὰ τὴν πέρνω, χωρὶς νὰ το θέλω. Δὲν ἦτο εὔκολον νὰ φύγω χωρὶς νὰ το μάθῃ. Ἔπειτα εἶνε δυνατή, ἀντέχει. . . Ὁ Γκὺ μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ δρόμος εἶνε ὀλίγων μόνον ἡμερῶν. . . καὶ τὸ ἄλογόν μου εἶνε δυνατὸν καὶ εἰμπορεῖ νὰ μας σηκόνῃ καὶ τὰς δύο.

Τώρα ἐσκέφθη καὶ ἡ Γουϊλελμίνα.

— Ἂν δὲν ἔλθω μαζί σας, θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ Ζοννενστράαλε ; ἠρώτησε τὴν Εἰρήνην.

Αὕτη ἐκόκκινισεν ὀλίγον.

—Βεβαιότατα ὄχι! ἀπεκρίθη γρήγορα.

Ἐψεύδετο, διότι ἡ ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξείδιον, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς Γουϊλελμίνας, τὴν ἐτρόμαζε πολύ. Ἀλλ' ἡ Βοεροπούλα, ἡ ὁποία ποτὲ εἰς τὴν ζωήν της δὲν ἐψεύσθη, οὔτε ὑπώπτευσε κἂν τὸ ψεῦδος τῆς Εἰρήνης.

— Κάμνετε ἄσχημα, τῇ εἶπε μόνον.

—Ὄχι, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Εἰρηνούλα σκύπτουσα ὡς διὰ νὰ σηκώσῃ κάτι, ἀλλὰ πράγματικῶς διὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἐρύθημά της. . . Δὲν κάμνω ἄσχημα, διότι γνωρίζω ὅτι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ θεία Παυλίνα θὰ χαροῦν πολὺ νὰ μας ἰδοῦν.

— Πῶς το ξεύρετε ; ἠρώτησεν ἡ Γουϊλελμίνα. Σᾶς ἔγραψε λοιπὸν ἡ θεία Παυλίνα ;

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ὠχυροῦτο εἰς τὸ ψεῦδος, ἐννοοῦσα ὅτι δὲν θὰ κατώρθωνε δι' ἄλλου τρόπου νὰ καταπείσῃ τὴν Γουϊλελμίναν.

Ἡ Βοεροπούλα δὲν ἠξευρε πλέον τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Περίεργον, εἶπε. Δὲν ἐννοῶ τί εἰμπορεῖ νὰ σας θέλῃ ἡ θεία Παυλίνα, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Λαίδυσμιθ.

— Ξεύρω κ' ἐγώ ; πρέπει νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἰδοῦμεν. . . Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι λυπεῖται ποῦ δὲν βλέπει τὴν Λενέτταν της.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κορασίου ἦτο πολὺ εὔστοχον. Τώρα ἡ Γουϊλελμίνα δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὴν θείαν Παυλίναν, λυ-

πημένην διὰ τὴν στέρησιν τῆς μικρᾶς της Λενέττας καὶ ποθοῦσαν νὰ την ἰδῇ. . . Ἔπειτα ἡ Βοεροποῦλα ἔρρεπε φύσει πρὸς τὰς περιπετείας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤργησε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν της :

— Καλά, εἶπε, σᾶς πηγαίνω.

Ἡ Εἰρήνη ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

— Τρέχω μόνον νὰ εἰδοποιήσω τὴν Μὶς Φλώρυ, προσέθεσεν ἡ Γουΐλελμίνα.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν κάμνει, ἀπήντησεν ἡ Εἰρήνη ζωηρῶς. Ἡ Μὶς, ἅμα το μάθῃ, θὰ το 'πῇ τοῦ Γκύ' ὁ Γκύ, φυσικά, θὰ θελήσῃ νὰ μας συνοδεύσῃ, καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὸ Ζοννενστράαλε.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Γουΐλελμίνα, εἰμπορεῖ νὰ ἔχω ἄδικον ἀφ' οὗ ἡ θεία Παυλίνα, σᾶς ἐπεθύμησε, νομίζω ὅτι εἰμπορῶ νὰ σας ὁδηγήσω ἀσφαλῶς εἰς τὴν Λαίδυσμιθ. Δὲν θὰ πάρωμεν ὅμως τὸν συντομώτερον δρόμον, διότι τὰ βόρεια τῆς Νατάλης εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ πρέπει νὰ ποφύγωμεν τὴν συνάντησίν των .. Λοιπὸν, δεν θὰ ὑπάγωμεν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ διὰ τοῦ Σαρλεστάουν. Θὰ πάρωμεν ἀπεναντίας τὸν ἔρημον καὶ τραχὺν δρόμον τοῦ Βάκερστρουμ, θὰ βαδίσωμεν κατὰ μῆκος τῆς μεθορίου γραμμῆς, καὶ θὰ την περάσωμεν ἅμα φθάσωμεν πλησίον τοῦ Τουγέλα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ θὰ συναντήσωμεν βέβαια Βοερικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ διευκολύνουν τὴν εἴσοδόν μας εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Λαίδυσμιθ. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε μακρύτερος ἀλλ' ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ἐπειδὴ ἡ παρουσία τῆς Λενέττας θὰ μας ἀναγκάσῃ νὰ πολυπλασιάσωμεν τοὺς σταθμούς μας, πρέπει νὰ λογαριάσωμεν ὀκτὼ ἡμέρας διὰ τὸ ταξείδι.

« Μετεχειρίσθη τὴν σέλλαν της ὡς ὀμβρέλλαν.» (Σελ. 85, στήλ. α'.)

Τώρα ποῦ ἐπέτυχε τὸν σκοπόν της, ἡ Εἰρήνη ἐφαίνετο ἠρεμώτερα κατὰ βάθος ὅμως ἀνησύχει διὰ τὴν σοβαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ φίλη της ἀνέπτυσε τὰς λεπτομερείας τοῦ δρομολογίου.

Ἠσθάνετο κάποιον φόβον δι' αὐτὸ που ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ, κ' ἐσυλλογίζετο πῶς θὰ την ὑπεδέχετο ὁ πατέρας της... Πῶς θὰ ἐδικαιολόγει τὸ ἀνάξιον ψεῦδος της;... Ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς τύψεως. Τὸ κοράσιον ἀπεδίωξε τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς σκέψεις, καὶ δὲν ὀνειροπόλει τώρα, εἰμὴ τὴν ὀκτάημερον ἐκείνην ἱππασίαν καὶ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο, ὅταν θὰ ἐνηγκαλίζετο τὸν πατέρα της, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἶχε χωρισθῆ τόσον καιρόν.

Ἡ Γουΐλελμίνα τὴν ἄφισεν εἰς τὰς σκέψεις της, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ζοννενστράαλε, διὰ νὰ παραλάβῃ ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὰ δύο κοράσια.

Ὅταν ἐπανῆλθεν, εἰς τὸ ἐφίππιόν της ἦσαν δεμένα σκεπάσματα, ἕνα τόξον καὶ βέλη.

Ἐτοποθέτησεν ἀναπαυτικὰ τὴν Λενέτταν εἰς τὸ ἄλογόν της καὶ ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐγελοῦσε φαιδρότατα, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, εὐτυχὴς ποῦ ἐπήγαινε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ συγχρόνως ποῦ ἔπαιζεν ἕνα καλὸ παιγνίδι εἰς τὴν Μὶς καὶ εἰς τὸν Γκύ.

— Ἀνεμόμυλος ἡ ἀδελφή σου, κύριε Γκύ, ἔ; . . . Ἔννοια σου καὶ δὲν εἶνε τόσον ἀνεμόμυλος! . . Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ σοῦ το ἀπέδειξα...

Ἡ πεδιάς, τὴν ὁποίαν διέτρεχον οἱ ἵπποι, ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ λόχμας, ἀπὸ θάμνους ὑψηλούς, οἱ ὁποῖοι ἐγίνοντο ὁλονὲν πυκνότεροι.

— Τώρα θὰ εἰςχωρήσωμεν εἰς τοὺς θάμνους, εἶπεν ἡ Γουΐλελμίνα ... ἀγκάθια καὶ φείδια ὅσα θέλῃς!.. Νά, ἀρχίζει καὶ γιὰ μᾶς ἡ ζωὴ τῆς ἐρήμου!

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἀνατρίχιασεν ὅταν ἤκουσε τὰ φείδια, ἀλλ' ἔκαμε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν κ' ἐρώναξε :

— Ζήτω ἡ ἔρημος! Ὅταν θὰ λέγω 'στὰς φίλας μου, 'στὸ Παρίσι, ὅτι ἔζησα 'στὴν ἔρημον, σὰν τοὺς Ἰσραηλίτας, βέβαια δὲν θὰ μὲ πιστεύουν!

— Καὶ γιατί, ἀφ' οὗ θὰ τοὺς το λέγετε; ἠρώτησεν ἡ Γουΐλελμίνα.

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐκατακοκκίνησε. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δὲν εἶχε πεισθῆ ἐνδομύχως ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ την πιστεύουν πάντοτε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΦΑΝΤΑ!

Ἐπὶ τρεῖς ἤδη ἡμέρας, τὰ παιδία δι-ἐσχίζαν τὴν ἔρημον.

Ἡ Εἰρηνοῦλα διετήρει τὴν φαιδρότητά της, καὶ ἡ σοβαρὰ Γουΐλελμίνα ἐγελοῦσε κάποτε μὲ τὰ ἀστεῖά της.

Ἕως ἐδῶ, ἡ ζωὴ τῆς ἐρήμου δὲν παρουσίασε δυσκολίας. Χάρις εἰς τὸ τουφέκιον τῆς Βοεροποῦλας καὶ εἰς τὴν ἱκανότητα τοῦ Μαριμπῆ καὶ τῆς Κάνυας, τὸ κυνήγιον ἐπήρκει ἀφθόνως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ μικροῦ ὁμίλου.

Αἱ νύκτες ἐπερνοῦσαν ἥσυχα. Τυλιγμένα εἰς τὰς γούνας των, τὰ κοράσια δὲν ἐκρίωναν καθόλου, οἱ δὲ ἄγρυπνοι φύλακές των ἠμπόδιζαν κάθε ζῷον νὰ τὰ πλησιάσῃ.

Ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν διέτρεχον, ἦτο τραχεῖα, ἐντελῶς ἄνυδρος καὶ σκεπασμένη ὁμοιομόρφως ἀπὸ ἐρείκην, χαμηλὴν καὶ ξηράν. Τὰ παιδία ἤρχισαν νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ δίψαν. Ἡ Εἰρηνοῦλα δὲν παρεπονεῖτο, ἡ δὲ Λενέττα, γενναία καὶ ὑπομονητικὴ ὡς Βοεροποῦλα, ἔσφιγγε τὰ στεγνά της χείλη καὶ ἀνύψωνε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὴν Γουΐλελμίναν, περιλύπους καὶ φλογερούς.

— Κοντεύουμε νὰ φθάσωμε 'στὴ μαμά; ἠρώτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

— Ἀκόμη, ἀπεκρίνετο ἡ Γουΐλελμίνα, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε νὰ ψευσθῇ οὔτε πρὸς τὸ νήπιον.

Ἡ πεῖνα δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ διαδεχθῇ τὴν δίψαν, καὶ ἡ Γουΐλελμίνα ἐσυλλογίζετο τί θὰ ταις ἔδιδε νὰ φάγουν. Οὔτε ἕνα πουλὶ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην, οὔτε δένδρον ὑπῆρχε καὶ ἑπομένως οὔτε καρπός.

Ἀλλ' ἡ δίψα ἦτο ἐπαισθητοτέρα καὶ ἀγριωτέρα ἀπὸ τὴν πεῖναν. Δάκρυα ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια τῆς Λενέττας. Θλίβουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἡ Γουΐλελμίνα την ἐνεθάρρυνε, κ' ἐδρόσιζε τὰ φλέγοντα χείλη της μὲ τὸν κάλυβα τοῦ τουφεκίου.

Μὲ τὸ διαπεραστικόν της βλέμμα προσεπάθει νὰ ἀνακαλύψῃ κανὲν ρυάκιον, καμμίαν πηγήν, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο τίποτε, οὔτε ἴχνος!

Ἀσθμαίνοντες, οἱ ἵπποι ἐπροχώρουν μὲ βῆμα βραδύ. Ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς ἔτρεχαν δεξιᾶ ἀριστερᾶ, ὀσφραινόμενοι τὸ ἔδαφος, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ὕδατος. Καὶ ἡ Γουΐλελμίνα εἶχε περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἔνστικτον τῶν ζῴων, παρὰ εἰς τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς.

Ἄλλη ἀνησυχία ἦλθε τώρα.

Ἡ Βοεροποῦλα ἀπὸ τίνος παρετήρει μὲ προσοχὴν τὸν οὐρανόν. Ἐξαφνα ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογόν της, τὸ ἐξεσέλλωσε γρήγορα, καὶ φώναξεν εἰς τὴν Εἰρηνοῦλαν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Τὸ κοράσιον ὑπήκουσε μηχανικῶς.

— Πάρτε τὴ σέλλα σας, καθῆστε κάτω καὶ σκεπᾶστε καλὰ μ' αὐτὴ τὸ κεφάλι σας! ἐφώναξε πάλιν ἡ Γουΐλελμίνα.

Καὶ κάμνουσα συγχρόνως ὅ,τι ἔλεγε, μετεχειρίσθη τὴν σέλλαν της ὡς ὀμβρέλλαν καὶ ἐστέγασε ὑπ' αὐτὴν τὴν μικρὰν Λενέτταν, ἡ ὁποία εἶχε γονατίσῃ πλησίον της.

Ἦτο καιρός.

Χάλαζα ὀγκώδης ἤρχισε νὰ πίπτῃ μὲ ὁρμὴν καὶ μὲ πάταγον.

Ἐκπλαγεῖσα διὰ τὸν ἐξαφνικὸν αὐτὸν κατακλυσμόν, ἡ Εἰρηνοῦλα ἀπετόλμησε νὰ βγάλῃ ὀλίγον τὸ κεφάλι της καὶ νὰ ρίψῃ μίαν ματιάν.

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν ἀφροσύνην της. Κόκκος χαλάζης την ἐκτύπησεν εἰς τὸ μάγουλον καὶ τῆς τὸ αἱμάτωσεν. Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ ἦτο ἐλαφρά.

Ἡ χάλαζα διήρκεσε πέντε λεπτά. Τὰ τρία κοράσια ἱππευσαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ἀφ' οὗ ἔβρεξαν τὰ χείλη των μὲ μερικοὺς κόκκους χαλάζης οἱ ὁποῖοι ἐτάκησαν ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ἐκείνου ἐδάφους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

ΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον.

Εἶχον ἀκόμη ἓξ ὥρας νὰ διέλθουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου, βαθυτέρου εἰς τὸ δάσος παρὰ εἰς τὴν πεδιάδα. Ἓξ ὥρας μακρὰς φόβων καὶ κινδύνων.

Ὅτι ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εὑρίσκοντο ἐξησφαλισμένοι κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ὁποίους ἀνεχαίτιζεν ὁ ἀνυπέρβλητος τῶν δένδρων φραγμός, τοῦτο ἦτο βέβαιον. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, οὐδὲν ἐφοβοῦντο πλέον. Ὁ ἄλλος κίνδυνος ὅμως, τώρα τοὺς ἠπείλει περισσότερον. Μὴ λησμονῶμεν τὰ πολυάριθμα φῶτα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ἐφάνησαν εἰς τὸ δάσος, τὰς ἀνεξηγήτους λάμψεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐφωτίσθησαν ἔπειτα οἱ ὑψηλοὶ κλάδοι τῶν δένδρων ... Ἐχώρει ἀμφιβολία, ὅτι ὁμιλος ἰθαγενῶν ἦτο ἐστρατοπεδευμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; ... Καὶ δὲν ἦτο εὔλογος ὁ φόβος ἐπιθέσεως, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδεμία ἄμυνα ἦτο δυνατή;...

— Ἂς ἀγρυπνήσωμεν, εἶπεν ὁ ὁδηγός ὅταν ἠμπόρεσε νὰ πάρῃ ἀναπνοὴν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν ἐκεῖνο τρέξιμον, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Γάλλος καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσουν.

— Ἂς ἀγρυπνήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσωμεν τὴν ἐπίθεσιν.. Οἱ ἰθαγενεῖς δὲν θὰ ἐπεμακρύνθησαν.. Ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἐσταμάτησαν, καὶ ἰδοὺ τὰ λείψανα φωτιᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν βγαίνουν ἀκόμη μερικοὶ σπινθῆρες... Τῳόντι, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἓξ βημάτων, παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἔκαιεν ἀνθρακιὰ χύνουσα λάμψιν ὑπέρυθρον.

Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔσηκώθη, καὶ προτείνων τὴν καραμβίναν του, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν λόχμην. Ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ τὸν ἐπερίμεναν ἐναγωνίως, ἕτοιμοι νὰ δράμουν κατόπιν του ἐν ἀνάγκῃ.

« Παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἔκαιεν ἀνθρακιὰ χύνουσα λάμψιν ὑπέρυθρον.» (Σελ. 85, στηλ. β'.)]

Ἡ ἀπουσία τοῦ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν διήρκεσε περισσότερον ἀπὸ τρία ἢ τέσσαρα λεπτά. Τίποτε ὕποπτον δὲν εἶχεν ἰδῇ, δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τίποτε ἱκανὸν νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον τοῦ ἀμέσου κινδύνου.

— Τὸ τμῆμα αὐτὸ τοῦ δάσους πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἔρημον, εἶπεν. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ μαῦροι τὸ ἐγκατέλειψαν...

— Ἴσως θὰ ἔφυγαν ὅταν εἶδαν τοὺς ἐλέφαντας νὰ τρέχουν πρὸς τὸ δάσος, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἴσως, διότι τὰ φῶτα ποὺ εἴδομεν, ὁ κύριος Μὰξ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Κάμης, ἔσβησαν εὐθύς, μόλις ἠκούσθησαν τὰ πρῶτα μουγγρίτα τῶν θηρίων... Ἀπὸ φόβον τώρα ἢ ἀπὸ παρφύλαξιν, ποιὸς ξέρει... Καὶ ὅμως οἱ ἰθαγενεῖς ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὅτι εἶνε ἀσφαλισμένοι ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα... Περίεργον πρᾶγμα!

— Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον, ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ἡ νύκτα δὲν εἶνε κατάλληλος νὰ μας το ἐξηγήσῃ. Εἰς τὸ σκότος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φωτισθῇ κανείς. Ἂς περιμείνωμεν λοιπὸν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἂν καὶ θὰ κοπιάσω πολύ, τὸ ὁμολογῶ, νὰ μείνω ἄγρυπνος, διότι τὰ μάτια μου κλείνουν χωρὶς νὰ θέλω ..

— Ἀσχημη ὥρα ἐδιάλεξες διὰ νὰ κοιμηθῇς, ἀγαπητέ μου Μὰξ, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Δὲν γίνεται πιὸ ἄσχημη, ἀγαπητέ μου Τζών, ἀλλὰ ὁ ὕπνος δὲν ὑπακούει, διατάσσει. Καληνύκτα καὶ ἐς αὔριον!

Μετ' ὀλίγον, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐξηπλωμένος παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἦτο βυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύν.

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς κοντά του, Λάγκα, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ . . . Ὁ Κάμης καὶ ἐγὼ θὰ γρυπνήσωμεν ὡς τὸ πρωΐ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀρκετός, κύριε Τζών, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός. Εἶμαι συνηθισμένος νὰ γρυπνῶ μόνος μου, καὶ σας συμβουλεύω νὰ μιμηθῆτε τὸν φίλον σας.

Ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν πεποίθησιν εἰς τὸν Κάμην. Οὔτε ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας, δὲν θὰ διέκοπτε τὴν ἐπαγρύπνησιν.

Ὁ Λάγκας ἐπῆγε κ' ἐξηπλώθη πλησίον τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὁ Τζὼν Κόρτ ἐδοκίμασε νὰ ἀντισταθῇ, καὶ ἐπὶ ἓν τέταρτον ἀκόμη ἔμεινε συνομιλῶν μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ. Συνωμίλησαν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς

Πορτογάλου, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ χρόνου ἦτο συνδεδεμένος ὁ Κάμης, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ προτερήματα ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσουν οἱ σύντροφοί του διαρκοῦντος τοῦ ταξειδίου.

— Ὁ κακομοίρης ἐτρελάθηκε, ἔλεγεν ὁ Κάμης, ἅμα εἶδε τὴν συμφορὰν ποὺ ἔπαθεν ἀπὸ τοὺς δειλοὺς ἐκείνους ἀχθοφόρους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγκατέλειψαν, τὸν ἐλῄστευσαν, τὸν ἔκλεψαν . . .

— Ὁ δυστυχισμένος ! . . . ἐψιθύρισεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τὰς ὁποίας ἐπρόφερε. Νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπεκοιμήθη σιγά.

Μόνος, μὲ ἄγρυπνον ὄμμα καὶ προσεκτικὸν οὖς, ἐξετάζων τοὺς παραμικροτέρους κρότους, μὲ τὴν καραμβίναν πλησίον του, διερευνῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πυκνὰ σκότη, ὑπεγειρόμενος κάποτε διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ καλλιον τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους, τὸ ἔδαφός του διὰ μέσου τῶν διακλαδώσεων, ἑτοιμος τέλος νὰφυπνίσῃ τοὺς συντρόφους του, ἂν παρουσιάζετο ἀνάγκη ἀμύνης, — μόνος ὁ Κάμης ἠγρύπνησε μέχρι τῶν πρώτων λαμψεων τῆς αὐγῆς.

★

Ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντα, ὁ ἀναγνώστης ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν διαφορὰν τοῦ χαρακτῆρος, τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν δύο φίλων, τοῦ Γάλλου καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ ἦτο ἄνθρωπος σοβαροῦ καὶ πρακτικοῦ πνεύματος, — προτερήματα συνήθη εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ἀγγλίας. Γεννηθεὶς εἰς τὴν Βοστῶνα, καὶ μολονότι Ἰαγκαῖος τὴν καταγωγήν, μόνον τὰ καλὰ τῶν Ἰαγκαίων εἶχε. Κατεγίνετο εἰς γεωγραφικὰ καὶ ἀνθρωπολογικὰ ζητήματα, καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν τὸν ἐνδιέφερεν εἰς βαθμὸν μέγαν. Ἐκτὸς τῶν προτερημάτων τούτων, εἶχε προσωπικὴν ἀνδρείαν, θάρρος ἀκατάβλητον, τὴν δὲ ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς φίλους του ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐξωθήσῃ μέχρι τῆς ἐσχάτης θυσίας.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, Παρισινός, ὁ ὁποῖος ἔμεινε τοιοῦτος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μακρυνῶν χωρῶν ὅπου τὸν ἔφεραν αἱ τύχαι τῆς ζωῆς, δὲν ἦτο κατώτερος τοῦ Τζὼν Κὸρτ οὔτε κατὰ τὸν νοῦν οὔτε κατὰ τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἦτο ὀλιγώτερον ἐκείνου πρακτικός, καὶ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι «ἔζη εἰς στίχους» ἐν ᾧ ὁ Τζὼν Κὸρτ «ἔζη εἰς πεζόν». Ἡ ἰδιοσυγκρασία του τὸν ἐξώθη διαρκῶς εἰς θήραν παραδόξων, — καθὼς παρετήρησεν ἤδη ὁ ἀναγνώστης, — καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν τὴν περιέργειαν, τὸ πάθος μᾶλλον, θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ πᾶσαν ἀφροσύνην, νὰ ἐκτεθῇ εἰς κάθε κίνδυνον, ἂν ὁ συνετός του σύντροφος δὲν τὸν συνεκράτει. Ἡ ἐπέμβασις αὐτὴ τοῦ Τζὼν Κὸρτ εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐφάνη ἀναγκαία, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐκ Λιμπρεβίλλης.

Ἡ Λιμπρεβίλλη εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ γαλλικοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Γκαμπών. Κτισθεῖσα τὸ 1849 ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ τελευταίου τούτου ποταμοῦ, ἀριθμεῖ σήμερον χιλίους πεντακοσίους ἕως χιλίους ἑξακοσίους κατοίκους. Ὁ διοικητὴς τῆς ἀποικίας ἐδρεύει ἐδῶ καὶ δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ τις ἄλλα οἰκοδομήματα, ἐκτὸς τῆς ἰδίας του οἰκίας. Τὸ νοσοκομεῖον, τὸ κατάστημα τῶν Ἱερα ποστόλων, καί, διὰ τὸ ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν μέρος αἱ ἀνθρακαποθῆκαι, τὰ μαγαζεῖα καὶ τὰ ἐργοστάσια, ἀποτελοῦν ὁλόκληρον τὴν πόλιν.

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς πρωτευούσης, εὑρίσκεται ἓν παράρτημα, ἓν προάστειον, τὸ Γκλάς, ὅπου εὐημεροῦν τὰ γερμανικά, ἀγγλικὰ καὶ ἀμερικανικὰ ἐμπορεῖα.

Ἐδῶ ἐγνωρίσθησαν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ, πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἐτῶν, καὶ συνεδέθησαν διὰ φιλίας ἀδιασπάστου. Αἱ οἰκογένειαί των εἶχον σπουδαῖα κέρδη ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν Ἐμπορεῖον τοῦ Γκλάς, ὅπου καὶ οἱ δύο κατεῖχον θέσεις ἀνωτέρων ὑπαλλήλων. Τὸ κατάστημα τοῦτο διετηρεῖτο εἰς πλήρη ἀκμήν, ἐξάγον διὰ τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης ἐλεφαντόδοντον, οἶνον φοινίκων, κάρυα γκουρού, κόκκους Καφφας, καὶ ἄλλα ἐγχώρια προϊόντα, ἐδώδιμα, ἀρωματικά, ἢ φαρμακευτικά.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Ἑρρῖκος Η', βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, εὑρισκόμενος εἰς ἔριδας μὲ τὸν Φραγκίσκον Α', βασιλέα τῆς Γαλλίας, ἀπεφάσισε νὰ τῷ μηνύσῃ δι' ἑνὸς ἀπεσταλμένου λόγια ὑπερήφανα καὶ ἀπειλητικά.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξέλεξε τὸν ἐπίσκοπον Μπόννερ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστρεφε πᾶσαν ὑπόληψιν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Ἀλλ' ὁ Μπόννερ παρετήρησεν, ὅτι ἡ ζωή του θὰ ἐξετίθετο εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἂν παρουσιάζετο νὰ εἴπῃ τόσα λόγια εἰς βασιλέα τόσον ὑπερήφανον, ὅσον ἦτο ὁ Φραγκίσκος Α'.

— Ἔννοιά σου, μὴ φοβεῖσαι, τῷ εἶπεν ὁ Ἑρρῖκος Η', ἂν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τολμήσῃ νὰ σε φονεύσῃ, θὰ κόψω ἀμέσως τὰς κεφαλὰς ὅλων τῶν Γάλλων, τοὺς ὁποίους ἔχω ἐδῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

— Τὸ πιστεύω ἀλλ' ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς κεφαλάς, καμμία δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τοὺς ὤμους μου καλλίτερα ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος δεικνύων τὴν κεφαλήν του.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Στοιχειογριφος. — Ἀπὸ μίαν λέξιν, δι' ἀφαιρέσεως ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἐκ τῶν στοιχείων της, ἢ διὰ προσθήκης ἑνὸς ἢ περισσοτέρων στοιχείων, προκύπτει ἄλλη λέξις. Εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν Στοιχειογρίφων, ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζεται ἀλληγορικῶς τὸ μὲν πρῶτο στοιχεῖον κεφαλή, τὸ δὲ δεύτερον λαιμὸς ἢ τράχηλος, τὰ δὲ μεσαῖα μέση, τὰ δὲ τελευταῖα πόδες ἢ οὐρά. Παράδειγμα :

Στὰ μικρὰ-μικρὰ πουλάκια· ὅπως εἶμαι, θὰ μ' ἰδῆτε.
Δίχως κεφαλὴν οἱ λίγους τῶν ἀνθρώπων θὰ μ' βρῆτε
Κι' ἂν δὲν μ' ἴδετε, σὰς λέγω πῶς ἀδικος μὲ ζητεῖτε.
(Ἀνθοῦ-τοῦς.)

Δι' ἀφαιρέσεως τοῦ λαιμοῦ, γίνεται ὁ Στοιχειογριφος *Πληγὴ - πηγή*. Διὰ προσθήκης κεφαλῆς καὶ λαιμοῦ : *Ὄγος-Κρόνος*, κτλ. Καὶ ἐδῶ ἡ ὀρθογραφία δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τηρῆται· αἱ Στοιχειόγριφοι *Ζύμη- Οἶμοι, Κρίνη-ρίνη* κτλ. δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ὀρθαί. Ἡ Διάπλασις ὅμως, προκειμένου *μόνον* περὶ Στοιχειογρίφων, προτιμᾷ ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία.

Καὶ ἓν παράδειγμα ἀκόμη Στοιχειογρίφου *λογοπαικτικοῦ* :

Ἕβδομο λέξις καὶ στοιχεῖα πέντε τοῦ ἐπιδιωκόμου,
Ἂν τὰ τρία μου ἀφαιρήσῃς, ἓξ θὰ ἴδῃς μὲ τὸ δύο.

Ἡ λύσις εἶνε *Λέξις*. Ἂν ἀφαιρέσωμεν τὰ τρία στοιχεῖα *λ,ε,ς*, δὲν θὰ εὕρωμεν τὴν λέξιν ἐξ μὲ δύο στοιχεῖα ;

Μεταγραμματισμός. — Ὁ Μεταγραμματισμὸς εἶνε Στοιχειόγριφος, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ μία λέξις προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄλλην, δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς ἐκ τῶν στοιχείων της δι' ἄλλου. Παράδειγμα :

Βγάλε ψὶ καὶ βάλε οἰ
Καὶ θὰ ἰδῇς ἀπὸ πουλὶ
Ἀνημέρου φύσεως
Εἶδος τι ποιήσεως
(Ἔπος—ἔπος.)

Ἄλλα παραδείγματα: *Κόρος-Σῦρος, Βιβλίον-βιολίον, Κάδος Κάσος* κλπ. κλπ.

Σημειωτέον ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα τὰ εἴδη τῶν Ἀσκήσεων, ἡ *τάξις* τῶν στοιχείων, (εἴτε προσθέτομεν, εἴτε ἀφαιροῦμεν, εἴτε ἀντικαθιστῶμεν) *μένει* ἡ αὐτή. Ἂν ὅμως ἡ νέα λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης καὶ διὰ μεταβολῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων, (παραδείγματος χάριν *Λόγμη-Λόγχη* — ὅπου τὸ μῦ γίνεται γάμα, ἀλλὰ μεταβάλλει καὶ θέσιν) ἀφελόμεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι πρόκειται καὶ περὶ *Ἀναγραμματισμοῦ*.

Σημείωσις. Παρέλειψα νὰ εἴπω προχθές, ὅτι εἰς τὸν Λεξίγριφον οὐδέποτε πρέπει νὰ χωρίζονται αἱ δίφθογγοι. Παραδείγματος χάριν· ἡ λέξις *Ἐλαία*, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ λεξίγριφος, χωριζομένη εἰς τὰς λέξεις *ἔλα ἰα*, διότι αἱ λέξεις αὗται κάμνουν διὰ τοῦ ἤχου τὸν *ἐλαία*. Λανθασμένος ἐπίσης θὰ ἦ ο καὶ ὁ Λεξίγριφος : *Ὠραῖος* (*Ὥρα-Ἴος*). (Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλάκης, ξυλιζόμενος ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἀναφωνεῖ :

— Κάμε πατέρα νὰ ἰδῇς καλό !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ῥόδου

* * *

— Λοιπόν, Τάκη, πῶς ἐπῆγε χθὲς ἡ πόλη σου μὲ τὸν Γεώργο;

— Ἔ, καλά... πότε ἐγὼ ἤμουν ἀπὸ κάτω του, πότε ἐκεῖνος ἀπὸ πάνω μου... Στὸ τέλος ὅμως φοβήθηκε καὶ τὤκοψε λάσπη. Νὰ ἰδῇς ὅμως ποῦ τὸν περναῦσα καὶ 'στὸ τρέξιμο... ἤμουν πολὺ πιὸ μπροστὰ ἐγώ !

Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Δ. Λασκαράτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ἀπαντῶ κατὰ κανόνα εἰς τὰς ἀνωνύμους ἐπιστολάς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει κανὼν, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἐξαίρεσίν του. Ἀπὸ τὰς Πάτρας ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν ὑπογεγραμμένην μόνον μὲ τὰ ἀρχικὰ Π. Κ. Ὁ γράφων μοῦ λέγει ὅτι εἶνε πτωχός, ὅτι ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομητής μου, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸ εἴπω εἰς τοὺς ἐν Πάτραις φίλους μου, διὰ νὰ κάμουν ἔρανον καὶ νὰ τὸν ἐγγράψουν. Ἠμποροῦσα νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς τοιαύτην ἐπιστολήν ; Λοιπὸν ἂς λάβουν γνῶσιν οἱ ἐν Πάτραις συνδρομηταί μου. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἔρανος· κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰ μοῦ στεῖλῃ 7 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψω τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδί. Καὶ ἂν εὑρεθοῦν δύο ἢ τρεῖς, τόσῳ τὸ καλλίτερον, θὰ τὸ ἐγγράψω διὰ δύο ἢ τρία ἔτη.

Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Δέν σοῦ ἀπαντῶ τίποτε ἄλλο, καὶ τρέχουσα διατί. Ἀλλ' αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ...

Ἡ γνώμη μου, *Ἐσπερινοῦλα*, εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, διότι δὲν πειράζει ἂν τὸ ἔμαθαν μερικοὶ φίλοι σου, καὶ διότι θὰ ἐμάνθαναν ἐπίσης καὶ τὸ ἄλλο. Εὖγε, ὡραία μετέφρασες τὸ ἐγκωμιαστικὸ παραμύθι, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ μοῦ τὸ ἐστείλες πρὸς δημοσίευσιν, διότι, καθὼς γνωρίζεις, ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω ποτέ.

Εὖγε, ἐνκάκις εὖγε εἰς τὴν *Μέμφιδα* [ΘΕ]. Μοῦ ἔστειλε τὸ ἀντίτυπον τριῶν συνδρομῶν διὰ νὰ ἐγγράψω τρία ἄπορα παιδιά, ἤτοι, ἐκ τῶν συσταθέντων εἰς τὸ 1ον φύλλον, τὸν ἐν Λαρίσῃ πτωχὸν μαθητὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο κορασίων, (διότι τὴν πρώτην ἐνέγραψεν ἤδη ὁ *Δεσὸς* τοῦ *Ὀλύμπου*,) καὶ τέλος τὸν πτωχὸν μαθητὴν τοῦ Ναυπλίου, τὸν συσταθέντα εἰς τὸ 4ον φύλλον. Καὶ δὲν ἀρκεῖ αὐτό, ἀλλὰ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι κατ' ἔτος θὰ ἀνανεώνῃ αὐτὴ ἡ ἰδία *Μέμφις* τὰς συνδρομάς των.

Ἀπὸ τὰς ὁδηγίας πρὸς σύνθεσιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, *Κύκνειον* Ἄσμα, ὁδηγεῖται κανεὶς καὶ πῶς νὰ τας λύῃ. Διότι ὅταν γνωρίζῃ τοὺς κανόνας κατὰ τοὺς ὁποίους συντίθενται, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρά . . εὐφυΐα. Προτιμῶ τὰς Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβέχονται μίαν μόνον λύσιν, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρίσκω πάντοτε τοιαύτας, προπάντων δὲ Σχήματα. Ὥστε καλὸν εἶνε νὰ σημειώνῃς ὅσας λύσεις εὑρίσκεις, καὶ μεταξὺ αὐτῶν θὰ εἶνε βέβαια καὶ ἡ ἰδική μας.

Καὶ ἑκατὸν χεῖρας ἂν εἶχεν ἡ *Λευκὴ Ἀκακία* [ΕΕ], πάλιν δὲν τῆς ἔφθαναν — λέγει, — διὰ νὰ μοῦ γράψῃ ὅλας τὰς τὰς ἐντυπώσεις, ὅλας τὰς ἰδέας ποὺ τῆς ἔρχονται. Καὶ ὁ μεγαλήτερος σκόπελος εἶνε ἡ ἀρχή. Δὲν εἴξεύρει πῶς νὰρχίσῃ τὴν ἐπιστολήν της !.. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως τὴν ἤρχισε καὶ τὴν ἐτελείωσε τόσον καλά, ὥστε πέρνει καὶ δύο εὐσημα, μαζί μὲ τὰς εὐχαριστίας τοῦ κ. Φαίδωνος δι' ὅσα γράφει.

Κυκλαμιὰ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία, ὡς πάντοτε, μαρτυρεῖ τὴν πολλὴν ἀγάπην σου. Δέν σου ἀπαντῶ ἐκτενῶς διὰ τὸ ζήτημα, διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ τίποτε ἡ ἐνδιαφερομένη...

Ζαζοφιλόσοφε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ ἐλπίζω ὅτι... θὰ σε τιμήσῃ.

Ἀνατέλλων Ἀστὴρ [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ καλλιγραφικὴν ἐπιστολήν. Ὅταν θὰ προκηρύξω Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας — πολὺ γρήγορα, — εἰμαι βεβαία ὅτι θὰ διακριθῇς.

Εἶδες βέβαια, φίλε μου Δ. Π. Α, ὅτι σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον *Καυστικὸς Ἥλιος*. Ἀδιάφορον ἂν εἶχες κρατεῖνῃ τὸ ὁ Ἀνατέλλων Ἀστήρ. Ἀφ' οὗ τὸ εἶδες μὲ ἄλλα ἀρχικά, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἦτο διά σέ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους : *Γρανιτόν* (Γ. Χ., Π.) *Πολύχρωμον Ἴριδα* (Κ. Β. Χ. νὰ φυλάξῃς τοὺς γρίφους σου καὶ νὰ μοῦ τοὺς στεῖλῃς ὅταν θὰ προκηρύξω διαγωνισμόν!) *Ἀστιγκάναν* (Ι. Δ. Φ. σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες). *Τζὲμ-Βέστ.* (Α. Π. Κ.) *Ζώρλιγκ* (Σ. Π. Κ) *Φιλόδοξον Μακεδόνα* (Τ. Π.) *Μέγαν Ἀδάμαντα* (Χ. Π. Κ.) *Φροῦ-Φροῦ* [Σ. Α. Π.) *Μέλισσαν τοῦ Ἥμητοῦ* (Ε. Α. ἔστειλα ἐν νέου τὰ φύλλα 1—2.) *Οὐράνιον Θόλον* (Δ. Γ. Κ.) *Σμυρναῖκον Κόλπον* (1. Π. ἐκεῖνο ποὺ ἐπροτείνοῦσες ἀνήκει εἰς ἄλλον.) *Ἀφρικανὸν Ἥλιον* (Π. Α. Γ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.) *Χρυσὸ Περιστεράκι* (Κ. Σ.) *Θράκα Πολεμιστὴν* (Δ. Κ. Β.) καὶ *Σερπαντὲν* (Ε. Π. Α.) — Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς ποὺ μοῦ ἔγραψαν, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνουν, καθὼς γράφουν, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ θερμοτέρους φίλους μου.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ *Φθινοπωρινὴ Νύξ*, χαιρετᾷ τὸν *Νυκτοκόραξα* καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὸν γνωρίζει· — ἡ *Ἑρμῖτις* ἀσπάζεται τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος* καὶ τὸ *Λευκὸν Κρίνον*, τὰς ὁποίας γνωρίζει, ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Μονώσεως*· — ἡ *Ἰδαϊκὴ Γλυκύτης* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ τὴν εὐχεται περαστικὴ, χαιρετᾷ δὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* καὶ τὸν *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* — ἡ *Ἰτιακὴ Μαργαρίτα* ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Μαλὸν Δαβὲ* καὶ τὸ παρακαλεῖ θερμῶς νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν της· — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* χαιρετᾷ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ εἰς τὸ νέον μέρος· ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Μαύρης Προσωπιδοφόρου* — ὁ *Γλυκύλαλος* Ὄνος πληροφορεῖ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* ὅτι ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ὀδεῖον τῆς Βολάντζας, ὅπου σπουδάζουν ὅλοι οἱ ὡς αὐτὸν μουσικοί — τὸ *Ἀταβύριον Ῥόδον* ἀσπάζεται τὸν *Σκανδαλάριγκ* καὶ τὸν συγχαίρει διὰ τὰς ἐπιτυχίας του εἰς τὸ Foot-ball — ἡ *Μόνωσις* πληροφορεῖ τὴν *Ἀλλοπρόσαλλον* ὅτι δὲν εἶνε συμπολίτις της, καὶ δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῆς φανερώσῃ τὸνομά της καὶ τὴν διαμονήν της· — ἡ *Ἑλληνοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Ζουλείκαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πότε θὰ ἴδωμεν τὴν εἰκόνα της ; (πολὺ γρήγορα, διότι μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν της !) — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς* ἀσπάζεται τὸν *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς* καὶ τὸν *Φιλελεύθερον Μακεδόνα* — ἡ *Ἀριστοκρᾶτις Ρουμανὶς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀρετάβλητον Καρδίαν*, περὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς ἀρίστας συστάσεις ἀπὸ μίαν φίλην της καὶ ἰδικήν της· — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Δεσποινίδα Παρακράτειαν* — τὸ *Πεπρωμένον* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμώνος* καὶ ζητεῖ τ' ἀρχικά της, διότι εἶνε ἀπὸ τὰ μέρη του — ἡ *Ἑλένη Ι. Καπέλλου* ἀσπάζεται τὴν *Κλεοτίκην Καπέλλου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ποῦ μένει διότι ἔχουν τὸ ἴδιον ἐπώνυμον — ἡ *Ναυσικᾶ* συγχαίρει τὴν *Μυστικὴν Φωνὴν* διὰ τὴν ἀποφασίν της, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῆς φανερώσῃ τὸνομά της διὰ δελταρίου — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* ἀσπάζεται τὸ *Κυανοῦν Σπήλαιον*, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Χιακῆς Μαργαρίτας*. — τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος* ζητεῖ τὸ νέον ψευδώνυμον τῆς *Χλόης τῆς Θαλάσσης* — ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων* ἀσπάζεται τὴν *Βροντὴν τοῦ Διός*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* πληροφορεῖ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* ὅτι ταχυκά του εἶνε Ε. Χ. Β. ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ νομίζει — ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* ἀσπάζεται τὴν *Εὔθυμον Κόρην* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τῶν Ἄλπεων* καὶ ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς τοῦ Ἀρσακείου Πατρῶν — ἡ *Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν* πληροφορεῖ τὴν *Εὐγενῆ Καρδίαν* ὅτι τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν τῆς ἤρεσαν τὰ δελτάρια ποὺ τῆς ἐχάρισεν ἡ φίλη της. — ὁ *Ἐξόριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* ὅτι δὲν εἶνε υἱός, ἀλλ' ἔγγονος, καὶ ἐκ πατρὸς καὶ ἐκ μητρὸς στρατιωτικῶν, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰνταλλάξουν Μ. Μυστικά· — ὁ *Καρδιογνώστης* τότε θὰ εἴπῃ τόνομά του εἰς τὸ *Σμαραγδένιον Περιδέραιον*, ὅταν θέλῃ τὸ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὸ εἴπῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἰδικόν του· — ὁ *Χιώτης-Σουλιώτης* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι ὀνομάζεται *Γεώργιος Ι. Βετσιάδης* καὶ ὅτι ἤλαβε ψευδώνυμον· — ἡ *Φιλόμουσος Ψεῦνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*· — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δόρφη* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ἀσπάζεται τὴν *Ἀραχνίτσαν Τραπεζουντίου* καὶ τὴν *Ἑρμιόνην Τολιοπούλου*, αἱ ὁποῖαι τὴν γνωρίζουν καλά· — ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, ἐκ τῶν ἀρχικῶν τῆς ὁποίας δὲν ἐγόησε τίποτε· — ἡ *Πειραϊκὴ Νύξ* ἀσπάζεται τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ ζητεῖ τάρχικά της· — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* πληροφορεῖ τὸν *Μενῶναρον* ὅτι ἤλαβε ψευδώνυμον· — ἡ *Λευκὴ Ἀκακία* πληροφορεῖ τὴν *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* ὅτι ἡ διαμονή της εἶνε αἱ Πάτραι, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ της εἴπῃ τὸ ὄνομά της· — ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ ζητεῖ τόνομά της· — ὅτι ἄλλας δὲν ὑπάρχει τόπος, διότι εἴχαμεν περίσσευμα καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος* μὲ τὸ *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Βουκὸν τῶν Ἄλπεων* καὶ *Κόκκινο Καπελάκι* — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην*, *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Βοσκὸν τῶν Ἄλπεων* καὶ *Κεντρί* — ὁ *Κλάδος Μύρσινης* μὲ τὸν *Ἐξόριστον Ἑλληνα*, *Μαῦρον Προσωπιδοφόρον* καὶ *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Χιωτοπούλαν*, *Γέρα—Κροῦγερ* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας* — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως*, *Κατσαρομάλλαν*, *Εὐγενῆ Καρδίαν* καὶ *Ἴσον τοῦ Ἀγροῦ* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ναυτῶν* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*. *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Κωμηλάτις Κύβνου* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ἄνθος τῆς Τιμωρίας*, *Μέμφιδα*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Θαλασσινὸ Λουλοῦδι*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Τραγιάσκαν* — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὴν *Γλυκύφεγγαν Σελήνην*, *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν*, *

μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ὁ *Θεσσαλικὸς Ὑάκινθος* μὲ τὴν *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα* (μὲ τὸ ὄνομά της) καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν* — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Ρωμαῖον Κυπέρωνα* (μὲ τὸνομά του) *Βίγλαν, Ἰτέαν, Βοσκοπέτων Ἄλπεων* καὶ *Δόρδον Βόρωνα* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα, Χιακὸν Κρίνον* (μὲ τὸνομά του) *Κουαμμόδον, Τραγιάσκαν* καὶ *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸ *Κόκκινον Ἅμμα, Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης, Ἄσμα Νηρηΐδος, Θαλασσινὸ Λουλούδι* καὶ *Ἴλιον Μέλαθρον* (μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ἡ *Ἐρημῖτις* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν, Ἀγκάθι τοῦ Ἀρσακείου, Βίγλαν* καὶ *Ἐσμεράλδαν* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ὁ *Νέμος* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Σχολείου, Ζουλέϊκαν, Ἴλιον Μέλαθρον Κάλυκα, Ρόδον* καὶ *Κόντε Ραπαγάκην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελείωσαν τὰ βάσανα, γράφε μου συχνότερα καὶ ὄχι τόσον βιαστικά·) *Λευκὸν Ὑάκινθον* (εὖγε, ὡραῖα τὰ λέγεις· δὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὁ νέος μας φίλος πρέπει, κατὰ τὸν Κανονισμόν, νὰ μοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος διὰ ψευδώνυμον·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Χαριτωμένην Μουρίσταν, Ἄσπρο Ποντικάκι* (σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον 1898 καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐζήτησες· μυθιστορήματα δημοσιεύω πάντοτε μεγάλων καὶ ἀνεγνωρισμένων συγγραφέων· αὐτὸ εἶνε ἀρχὴ ἀπαράβατος·) *Νεόβην* (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλὰ πολὺ παλαιὸν καὶ γνωστὸν· δὲν θάναφέρω τίποτε περὶ ὅσων μοῦ γράφεις, ὥστε δὲν διατρέχεις κανένα κίνδυνον·), *Ἐφεσίαν Κόρην* (ἔλαβα ἓν τετράδιόν σου καὶ δύο τῆς ἀδελφῆς σου, χωρὶς τοιαῦτα γραμματόσημα·) *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (χάρω ποῦ ἐδιασκεδάσατε τόσον ὡραῖα·) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (θὰ ἰδῇς μετ' ὀλίγον τὰποτελέσματα καὶ θὰ κρίνῃς μόνη σου·) *Ἀδακοῦμ* (ὄχι βέβαια, ἄλλως τε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ τὰς ἐπιστρέψω· ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός μου τὰς ἐκανάστελλεις, μαζὶ μὲ τὰς νέας ποῦ θὰ ἔχῃς κάμει ἕως τότε·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Κ. Δ. Μακρῆν* (ἔστειλα·) *Ἀγτὸ Μετεξεδάκι* (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ μίαν δραχμήν·) *Καρδιογνώστην* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ· αἱ Ὁδηγίαι πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·) *Σμαράγδινον Περιδέραιον* (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσον πολὺ ἡ ἐφετινὴ ὕλη· εἶ καλά, ἂν εἴχαμεν μεγαλήτερον φύλλον· ἀλλὰ ἠξεύρεις, ὅτι αἱ ἀπάτειραι μας πρὸς αὔξησιν ἄλλοτε ἐναυάγησαν. . .) *Μή-μου-ἄπτου* (διηγήματα πρὸς δημοσίευσιν δὲν δέχομαι· ἂν θέλῃς ὅμως νὰ μοῦ τὸ στείλῃς ἀπλῶς διὰ νὰ τὸ διαβάσω, εὐχαρίστως· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Συριανὴν Ὀρίζοντα* (τὰς λύσεις σου τῶν φύλλων 5-7 ἀφήρεσα, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου·) *Γομάσιον Χίου* (ἔχει καλῶς·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ ἑπόμενον·) *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης, ἀσπάζομαι τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκταν*·) *Μυστηριώδη Φύσιν* (εἰμπορεῖνὰ στείλῃς γαλλικὸ γραμματόσημα τῶν 10 centimes· χαίρω δι' ὅσα καλὰ γράφεις· θὰ συμπεριληφθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμόν· προτάσεις Μ. Μυστικῶν μόνον μὲ ψευδώνυμα γίνονται·) *Πειραϊκὴν Νύκτα* (δὲν ἔλαβα τὰς δύο προηγουμένας ἐπιστολάς σου· χαῖραι) *Νέον Ναύτην* (ἔστειλα·) *Θ. Π. Τρικογλίδην* (ὁ Α. Π. ἦλθε καὶ παρέλαβε τὰ γράμμ. τώρα πλέον συνεννοήσου μαζί του ἀπ' εὐθείας, διότι ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ μεσολαβήσω·) *Μαθρὴν Προσωπιδοφόρον* (πολλὰς πληροφορίας ζητεῖς· εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύω τόσας;) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν, Ἐξόριστον Ἑλληνα* (θερμοτάτη ἡ ἀγάπη σου, καὶ εἴθε νὰ διατηρηθῇ·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (ἐκπρὸς λοιπόν, ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται·) *Μελιγρὰν Ἀκτῖνα* ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια μου·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* (εὐγενέστατα τὰ αἰσθήματα τῆς ἐπιστολῆς σου· μὰ πάλιν θέλεις νὰλλάξῃς ψευδώνυμον.; διατί;) *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* (πάντοτε ἀνυπόμονος! καὶ παπᾶς ἂν ἦσουν μὲ τὴν ἀράβα σου θὰ ἐπηγαίνες·) *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ γράφεις μὲ μεγάλα γράμματα, διὰ νὰναπαύσω αἰ ὀλίγον τὰ μάτια μου ἀπὸ τὰς ψιλογραφίας μερικῶν·) *Α. Ν. Βουρλούμην* (διατὶ δὲν σημειόνῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου; εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω; ἔλαβα τὰς Ἀσκήσεις σου, ἀλλὰ τί νὰ τὰς κάμω; δὲν ἀνέγνωσες λοιπὸν τὸν Κανονισμόν; . . .) *Μελαγχροινὴν Ναυτοπούλαν* (Βραβεῖον ἔστειλα· μὴν ἐρωτᾷς τί χαρὰ ἔκαμεν ἡ Κικὴ διὰ τὰ γραμματόσημα! ἀκούς ποῦ δὲν θέλει καὶ ἑλληνικά; 1) *Συριανὴν Ξανθούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· διὰ νὰ σου εἴπω τάρχικά τῆς *Ἀγροτικῆς Ζωῆς* πρέπει νὰ μοῦ τὸ γράψῃ ἡ ἰδία·) *Ροδόχρουν Βιολέτταν, Φιλόμουσον Νεάνιδα* (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον· ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου·) *Ἀμαρυλλίδα* (καλῶς ἦλθες!) *Μή-με-λησμόνει* (ὅπως κ' ἐγὼ δὲν σε λησμονῶ·) *Ἑλλὴν Κ.* Συννεφιᾶ, *Ρόδιον Δόκιμον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* (κ' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ διαβάζω τὸ ὡραῖόν σου γραμματάκι· ἀλλὰ διὰ νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὀδηγόν·) *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* (τὰς ἔλαβα·) *Σπάθην τοῦ Ἀρταγιάν* (βέβαια ἔχομεν καὶ *Ἀρταγιάν*·) *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (εὖγε ποὺ μοῦ γράφεις τακτικά· τὰ Πνεῦ. Πνεύματα ἀκατάλληλα·) *Ἀθῶαν Καρδίαν* (τί πολλὰ γραμματόσημα! ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολύ, πολύ·) *Ἄσμα Νηρηΐδος*, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Μαρτίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Μαΐου.

Ὁ κάμνων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψῃ τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πολίζεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει δύο φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

107. Λεξίγριφος.

Εἰς ζῷα, ὄχι εἰς ὅλα, τὸ πρῶτόν μου θὰ ἰδῇς.
Ἀλλ' εἰς τὰ ζῷα ὅλα τὸ δεύτερον θὰ εὑρῇς.
Τὸ σύνολόν μου πόλις 'στὴν Τουρκίαν
Ποὺ θὰ εὑρῇς, ἐλπίζω, μ' εὐκολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκιστιδος

108. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον, στοιχεῖα.
Τὸ τρίτον μου κοινὴ ἀντωνυμία·
Τὸ ὅλον εἶνε ποταμός,
Καὶ μάλιστα ἑλληνικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πενθούσης Καρδίας

109. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς,
Βαρειὰ πίπτω καὶ κτυπῶ.
Ἂν δὲ με ὀξυτονίσῃς,
Εἰς τὰ ἄκρα σου οἰκῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄγνωστου τοῦ Μαΐου

110. Ἀνιμῶδες Αἴνιγμα.

Τὰ νειάτά μου εἶνε πράσινα,
Μαῦρα τὰ γηρατειά μου·
Χαροποιὰ ἡ θλίψι μου
Τροφὴ τὰ δάκρυά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαμ. Χαραλάμπη

111. Τρίγωνον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Ἡ σῦς ἀδηφάγον εἶνε ζῷον.
2.—Τίς Ἡρακλέα ψήγει;
3.—Ἡ Σηστὸς ἦτο πόλις ἀρχαία.
4.—Ζήτει συμβουλάς.
5.—Τὸ νῦρες;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας

112. Δικτυωτόν.

******* = Ἀρχαῖος διάσημος στρατηγός.
* * * *
******* = Ὁμηρικὴ Βασίλισσα.
* * * *
******* = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
* * * *
******* = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαίμονος Ποντίκι

113. Φόρδην-μέγδην.

Ντῶ ρομφίννω τὰ ἀπιδιὰ νέρπ νεπνάφσουν ἀμειγερύνου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Δ. Παππᾶ

114. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὀνοματὸν Τιτᾶνα, τὰ δὲ δεύτερα σύζυγον ἀρχαίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

1. Ζῷον. 2. Θεός. 3. Ἥρως μυθικῶν χρόνων. 4. Ἡμέρα ἀναπαύσιμος. 5. Τροφή. 6. Μέρος τοῦ σώματος. 7. Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλία Κ. Παπαδήμα

115. Ἐλλιποσύμφωνον.

ου-ηει-ο-ooα-υιου αυ-ευ ου,ει-αιαω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

116. Γρῖφος.

ην ἀι
ην ην ἀι ἀι
Η
ην ——— ην ἀι ΟΔ ἀι εἰκὼν
πλάς
ην ην ἀι ἀι
ην ἀι

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Ρέμπουτσικα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλοῦ 3

14. Ἐπαμεὶ ὠνδας (ἐπ' ἀμήν, ὄν, ὀδς.)—15. Λαδόγα (λᾶ, δά, γᾶ.)— 16 Σκηνία-σκοτία.— 17. Ὁ ταρσός, ἡ Ταρσός.

18. P 10N ΑΗΔΩΝ ΞΕΝΘΦΩΝ ΕΠΤΑΨΗΣΟΣ. 19. Ἀνείδας —20. Πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος. —21. ΣΟΥΘΟΣ-ΑΡΑΡΑΤ (ΣΑνθή, Ὀρόφη, Ὑάκινθος, ΘΡυαλλίς, Ὀάσις, ΣΤάυρος.) — 22. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. — 23. αἱ Πάτραι εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδ.) καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Β. Υ.
ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

43, ὁδ. Ἀκαδημίας

Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶνε ἡ ἔκδοσις βιβλίων συντεταγμένων εἰς γλῶσσαν εὔληπτον καὶ πωλουμένων εἰς εὐθηνὴν τιμὴν πρὸς μόρφωσιν τοῦ λαοῦ. Ἐκδίδεται ἓν βιβλίον κατὰ μῆνα ἐξ 80-100 σελ. καὶ τιμᾶται χαρτοδεμένον λεπτὰ 40 εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην καὶ 40 ἑκατ. τοῦ χρ. φράγκου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ διὰ τὰ 12 βιβλία τοῦ 1902 προπληρώνουσι δρ. 4 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην καὶ φρ. χρ. 4 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. (Β—19)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα βελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Δνίδα Νίτσαν Α. Ἀλεξανδροπούλου, Ἀίγιον. (Β—20)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μεθ' ὅλων τῶν Ροδίων καὶ τῶν κατοικούντων ἐν Ρόδῳ συνδρομητῶν (εἰ δυνατὸν μὲ τὸ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον.) — *Ρόδιος Δόκιμος.* (Β—21)

Ἐκ τοῦ συπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.